

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DREWS, C.G.

Hazelthorn / C.G. Drews ; trad. din lb. engleză Ioana
Văcărescu. - București : Librex Publishing, 2026
ISBN 978-630-353-070-3

I. Văcărescu, Ioana (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară
Redactor: Irina Tudor
DTP: Monica Ioniță
Corectură: Marian Busuioc / Corectura.ro

HAZELTHORN

Copyright © 2025 by CG Drews

Illustrations copyright © 2025 by Jana Heidersdorf.

Published by arrangement with Feiwel & Friends,
an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC.
All rights reserved.

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2026

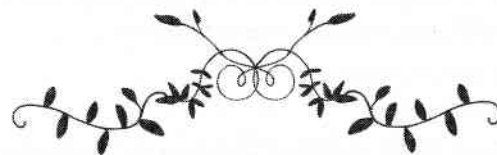
Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără
acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform *Legii dreptului de autor*.

Hazelthorn

CG DREWS

Traducere din limba engleză de Ioana Văcărescu

Librex Publishing,
2026

U N U

Știe ce înseamnă să fii îngropat de viu, senzația gurii pline de pământ, senzația că acesta se așază, tăcut, în jurul trupului tău, ca un mormânt bine croit. Uneori, Evander încă o simte sub limbă, țărâna bogată care i se încheaga printre dinți. A trecut mult timp, ar fi trebuit să dispară deja amintirea asta, dar îi este stăpână – și nu una blândă.

Uneori are sentimentul că încă e afară, că se destramă în pământ până la os, cu rădăcini împletite prin țesutul catifelat al plămânilor, putreziciunea revărsându-se dintre resturile coastelor lui. Nu l-a salvat nimeni la timp. Nu a săpat nimeni după el, nu l-a scos nimeni de acolo. Poate că tot ce a rămas din el, de fapt, sunt niște oase albe în grădină, și fantoma lui e cea care hălăduiește acum prin pustiul din dormitorul acesta, în vechiul conac Hazelthorn mâncat de molii.

Numai că fantomele nu fac bășici însângerate de-a lungul brațelor, unde s-au ciupit cu ură, și Evander tocmai și-a făcut singur a patra rană pe seara asta. Un pic de durere, ca dovadă că e viu.

Pe cerul posomorât plutește un apus timpuriu, iar atmosfera sumbră i-a doborât și lui moralul. Îl afectează, uneori, că e atât de singur. Doar majordomul bătrân mai trece în grabă prin camera lui, în fiecare zi, aducându-i medicamentul gros, lăptos, care îl face pe Evander apatic și-l moleșește. O să se trântască pe pat și o să se uite fix la tapet până când

modelul cu fauni cu ochii stinși și spini însângerați nu o să se mai învârtă, iar singurătatea o să treacă.

Pe urmă se trezește.

Și începe din nou.

același lucru și același lucru, și același lucru

A renunțat demult să mai ție.

Nu îi mai rămâne decât să lase tăcerea să se înfășoare în jurul lui ca un giulgiu, în timp ce-și trece ușor limba peste urechea lui, forțându-l să asculte toate zgomotele pe care le urăște și care intră pe geamul întredeschis. Foșnetul șoptit al copacilor, trilurile păsărilor de noapte și țârâitul cicadelor care zboară neîncetat între grădinile împrejmuite de ziduri, briza umedă care face să freamăte tufele de laur. Mirosul verii e necruțător, un iz puternic, nestăvilat de brad și de flori, de pământ răscolit și sevă de copac și *viață viață viață*.

Ar putea să închidă complet geamul, chiar să-l trântescă, dar atunci, ar câștiga grădina. Are șapțișpe ani și îi e fri-că de tot ce e dincolo de fereastra lui. Jalnic.

Însă problema e că atunci când se uită la grădină, se gândește la sânge.

Se gândește la lopata care se năpustește spre el.

Se gândește la pământul care îl lovește în față.

Se gândește la „accident”, cum îi spune tutorele lui.

a fost un atac și o știi foarte bine

Nici poziția în care stă în bovindou nu îl ajută cu gândurile tot mai sumbre. Stă cocoșat, ca un U lăbărțat, ține cartea la doi-trei centimetri de față, picioarele le are pe jumătate urcate pe stucatura decorativă, iar gâtul îl ține strâmb, sprijinit pe tapiseria de catifea. Pernele au cam o sută de ani, verdele-smarald fiind pervertit până la un negru-mucegai, care se potrivește perfect cu tot ce mai este în camera lui plină de praf și de igrasie.

Totul putrezește aici, toată moșia Hazelthorn.

Și el putrezește în ea.

De la postul lui de observație de la al doilea etaj, are o vedere destul de bună asupra întinderii grădinilor – zidurile vechi din piatră și copacii masivi, și gardurile vii scăpate de sub control, cu plante cățărătoare pline de spini, care se întind pretutindeni, șerpuiind a cruzime. Cuvântul *paragină* nu reușește nici pe departe să le descrie. Grădinile astea sunt fără seamăn și imposibil de strunit în sălbăticia lor. Până și alea pietruită din jurul casei a dispărut pe jumătate, printre pietre cresc tot felul de buruieni noduroase, măcăcinii se ca-țără pe zidurile sufocate de iederă ale conacului.

Evander stă uneori la fereastră și se uită la domnul Byron Lennox-Hall, cum iese personal în grădină, înarmat cu foarfeca de tuns garduri vii, îmbrăcat cu pantalonii de stofă sifonați și cu vesta, pantofii bine lustruiți murdărindu-se rapid de resturile de verdeață. Nu are grădinar, nu are niciun angajat în afară de Carrington și a hotărât să se ocupe singur de grădină, cu o eficiență stranie, dar brutală: frânge gâturi verzui, taie arterele lujerilor, se încruntă la tufșuri până când cedează. Este un bărbat aspru, tăcut și rigid. Însă dacă e afară, ridică mereu privirea spre fereastra lui Evander și îi face semn cu mâna, în chip de salut.

Asta ar face un tată.

Nu că Evander ar ști ce înseamnă asta; nu ține minte figurile părinților lui. Domnul Lennox-Hall îi este tutore de când avea zece ani, însă pleacă des în călătorii de afaceri, pentru perioade interminabile. La întoarcere, îl vizitează, joacă o partidă de șah, îl bate grăbit pe umăr și îi promite că-i mai aduce cărți. Poate că la fel de expeditiv e și cu nepotul lui adevărat, dar Evander n-are de unde să știe.

Nici măcar n-ar trebui să se gândească la el, dar tot îi place să-și pună numele ăla mizerabil în gură și să-l molfăie ca pe o bomboană tare, amară.

— Laurence Lennox-Hall, îi șoptește grădinii. Laurie.

Și, cum îl răcăie un pic în gât, pentru că n-a mai vorbit de mult, adaugă:

— Îl urăsc.

E o fărâmă de căldură în cuvintele astea, suficientă cât să-l ardă sub limbă și să-l facă să se întrebe cum ar fi să scrijească numele ăsta pe geam cu dinții.

Nu mai ține minte cum era înainte, când erau copii și cei mai buni prieteni, așa cum fuseseră și părinții lor, trăind și jucându-se nedespărțiți, în timp ce râsetele lor răsunau între zidurile grădinii.

Dar e normal să mai uiți lucruri după ce ajungi la un pas de moarte.

Dinspre ușa masivă, din stejar, se aude un *zdrang* inconfundabil. Cheia în broască. Evander oftează și-și lasă picioarele să alunece pe perete, parcă fără să aibă oase, apoi se îndreaptă și de spinare. Este ora 20 fix. Ora la care trebuie să-și ia medicamentele, iar apoi o să se uite la un documentar pe laptopul lui vechi de când lumea, până îl ia somnul. Hazelthorn abia dacă și-a târât cadavrul șubred în secolul al XXI-lea, se pare că instalarea unei conexiuni la internet ar fi prea mult. Dar are înregistrări. Are cărți. E în siguranță aici.

L-au instalat în aripa de nord a conacului, care este parțial închisă. Camera lui e îngrijită și comodă, cu o namilă de pat cu baldachin, uriaș, înconjurat de draperii din catifea închisă la culoare și un tapet cu model de iederă otrăvitoare, molii și fauni mici și sălbatici. Nu are șemineu, deși dintotdeauna și-a dorit unul, mai ales când iarna devine necruțătoare. Pereții sunt acoperiți de rafturi cu cărți, într-un colț e înghesuit biroul, puzzle-urile și jocurile de logică sunt așezate în vrafuri, iar de la fereastră până la ușă se vede uzura covorului în linie dreaptă, acela fiind traseul pe care se plimbă el de colo-colo.

Aproape că nu se mai vede sângele de pe covor. Iar Evander se gândește foarte rar la el.

Așteaptă să dea buzna Carrington, cu medicamentele, dar ușa nu se deschide.

Evander se încruntă. A auzit cheia răsucindu-se în broască... nu?

Cu grijă, ca și cum face un lucru interzis, înaintează încet de-a curmezișul încăperii și se lipește de lemnul masiv al ușii. Buricele degetelor se așază ușurel pe clanța de bronz.

Începe să apese *încet*.

Ușa se întredeschide cu un geamăt adânc. Apoi se deschide larg.

Dincolo de ea, întunericul de cerneală al holului se întinde ca un gât bolnav, nu se vede niciun majordom.

Cineva i-a descuiat ușa și a plecat.

Confuzia îi bălțește în stomac, o anxietate lichidă care îl face să bată darabana cu degetele pe coapsă în timp ce aruncă o privire pe hol. Ultima oară când a ieșit din camera lui a fost...

Nu mai știe când.

Există un motiv pentru care e încuiată ușa – siguranța lui. Când era mic nu înțelegea – de-abia se îmbolnăvise, era orfan și traumatizat –, dar acum își dă seama că e mai bine să stea închis în camera asta. Dacă are un episod, aici e în siguranță, lângă patul lui, îngădit de pereții lui, având toate lucrurile familiare în jur. Să plece e de neconceput.

Zăbovește în ușă, neliniștea făcându-i pielea de găină pe brațe.

— Carrington?

Un glas subțire răsună cu ecou de-a lungul coridorului, ca strigătul unui copil plângăcios. Tușește, își dregea vocea, îngroșând-o, încearcă din nou.

— Ăăă, Carrington?

Întunericul îl privește și el, cu gura umedă.

Pășește pe coridor cu răsuflarea tăiată, fără să știe de unde are îndrăzneala care îl împinge de la spate. Degetele picioarelor desculțe se chircesc pe covorul tocit, mâna îi trece ușor de-a lungul peretelui, ca să-și mențină echilibrul, fiindcă nu e nicio lumină aprinsă. Pe tapet sunt înșirate tablouri cu rame aurite și toate ușile sunt închise. De curiozitate, încearcă la căteva clanțe. Încuiate. În afară de el, nu mai folosește nimeni aripa de nord și liniștea e atât de adâncă, încât nu aude nicio dată vreun semn de viață din altă parte a conacului.

Labirintul de coridoare îl duce spre o scară îngustă și abruptă, care coboară în spirală spre un palier ciudat, iar Evander se lasă pe vine, ca să se poată uita printre barele balustradei la etajul de dedesubt. Își simte picioarele ridicol de moi, parcă e un mânz nou-născut, pieptul îi e plin de păsări colibri.

Pe treptele în spirală urcă sunetul slab al unor voci îndepărtate, însă nu distinge ce spun.

Sunt oameni în Hazelthorn.

Lui Evander îi e greu să respire. Își simte stomacul plin de smântână tăiată și tulpini de violete putrezite, nu reușește să cuprindă cu mintea cât de *greșit* e ce se întâmplă. În afară de el și de Carrington, nimeni altcineva nu mai are voie să intre pe proprietate – singura excepție fiind nepotul domnului Lennox-Hall, dar nici el nu are voie oricând, ci doar în vacanțe și cu condiția să fie acasă bunicul lui. Și acum nu este. Domnul Lennox-Hall e plecat într-una dintre călătoriile lui de afaceri.

Asta e regula de fier: Evander și Laurie nu trebuie să mai fie lăsați singuri niciodată.

Probabil că Evander și-a ieșit complet din minți, dar se strecoară pe scări, pășind silențios cu picioarele desculțe pe covor. *Du-te în camera ta*, șuieră ceva din interiorul lui, dar nu se poate opri.

Clipește des, ca să se adapteze la lumina capricioasă a candelabrelor care pâlpâie pe holuri, în timp ce trece pe lângă o sufragerie elegantă și o bibliotecă neaerisită, totul e scăldat în nuanțe întunecate de verde. Vocile, muzica și-au înfipt cârligele în gâtul lui și e neputincios, e atras către ele.

— ... se întâmplă când ești exmatriculat.

— N-am fost exmatriculat, Carrington.

— ... n-o să-i convină deloc bunicului tău.

— De când îi convine lui orice e legat de mine? Îl urăsc pe nenorocitul ăla bătrân. Putrezească în pace.

— Încetează ime...

Curiozitatea e o otravă și Evander e furios pe el însuși că nu se poate abține. Dar nu se oprește până nu ajunge la arcada înaltă. Este un salon extravagant, plin ochi cu șezlonguri capitonate, biblioteci și plante în ghivece, draperiile grele și abajururile cu ciucuri ale veiozelor dându-i un aer sumbru, sufocant.

Și aici se află persoana pe care ar trebui s-o urască cel mai mult pe lumea asta.

Evander îl fixează cu privirea.

Băiatul stă tolănit pe un șezlong de epocă, cu dezinvoltura nepăsătoare a unui moștenitor răsfățat, nestingherit și degajat ca și cum nu i-ar fi fost refuzat ceva niciodată în viața asta. Părul îi este o bogăție ciufulită de aur nesuferit, cămașa albă o are deschisă și gulerul tras în jos, lăsând să se vadă arcuirea gâtului de aristocrat. Doar orteza de la încheietura mâinii stângi îi tulbură perfecțiunea delăsătoare.

Când îl vede atât de aproape, după atâția ani, pe Evander îl copleșește o amețală supărătoare. De-abia reușește să se retragă pe holul scăldat în umbre, în timp ce bătrânul majordom iese agitat din încăpere, cu o tavă plină de vase murdare. Carrington încă mai poartă costume negre și veste albe din pichet, parcă e un majordom ieșit direct dintr-un roman de secol XX. Nu-și ascunde niciodată antipatia față

de Evander, dar tot are grijă de el cu o dăruire riguroasă. Asta este *slujba* lui.

Nu observă băiatul lipit de perete, pornește grăbit spre bucătărie.

Evander așteaptă să i se domolească pulsul de iepure speriat, înainte de a păși iar în pragul salonului. Pleacă. Acum. Dar nu poate.

Trebuie să-l vadă din nou pe Laurie.

Își încleștează degetele pe arcadă – atât de tare, încât i se albesc încheieturile.

Lui Laurie îi ia doar o secundă să-l observe. Și înmărmurește.

Evander nu a fost pregătit pentru momentul ăsta, pentru cât de mult s-a maturizat Laurie, în timp ce el se simte în continuare prizonier în trecut. Probabil că arată în ultimul hal: părul închis la culoare și moale i se ondulează mai jos de linia maxilarului, are nevoie disperată de un tuns, poartă un pulover șleampăt și pijamale în carouri care atârnă pe soldurile osoase, are mâinile și picioarele prea fluide și elastice, ca și cum s-ar putea îndoi în direcția greșită din clipă în clipă. Tremură, aproape imperceptibil, dar nici el nu știe dacă de teamă sau de furie.

Nu ar trebui să se enerveze. Îi face rău.

Laurie se ridică în fund cu un zâmbet batjocoritor în colțul gurii.

— Aproape c-am uitat că exiști cu adevărat.

Fierbințeala îi devorează obrajii lui Evander.

— Nu poți să fii aici.

E oarecum șocant să-și audă propria voce, dar strânge din dinți și continuă:

— N-ai voie.

Laurie se trănțește la loc pe șezlong, ridicând din sprâncenă.

— Cred c-o să ajungi totuși la concluzia că asta e casa mea. Tu ești cel în plus.

Scoate telefonul din buzunar, ca și cum toată situația asta e neinteresantă, deși pare să respire un pic cam sacadat.

Ca și cum e totuși un șoc și pentru el.

Laurie nu se gândește la el, își dă seama Evander. Călătorește prin toată țara și merge la licee de elită, cu internat, și face orice vrea el dincolo de zidurile Hazelthornului, și nici măcar nu se gândește la Evander sau la ce i-a făcut.

În timp ce el se gândește la Laurie în fiecare zi.

N-ar trebui. Încearcă să n-o mai facă. Dar tot se gândește la băiatul ăsta până când i se blochează plămânii și gura i se umple de rugină, căci își mușcă limba până la sânge.

— Dacă află că te-ai întors cât nu era el aici...

Fiecare cuvânt tremură, zguduit de o furie pe care nu o credea posibilă.

— Știe, îi răspunde Laurie cu ochii pe jumătate închiși de plictiseală. E în seră chiar acum, își face de lucru cu planetele lui idioate. Sunt în vacanța de vară de o săptămână și a fost aici în tot timpul ăsta.

Degetele lui Evander se strâng în pumn, în urechi îi răsună un zbârnâit ascutit. Încearcă să-și aducă aminte dacă așa era și înainte între ei doi: Laurie disprețuitor și nepăsător, Evander mistuit de emoții.

— Poți să vii să stai jos, dacă vrei, îi aruncă Laurie cuvintele cum i-ar arunca un os unui câine. Ești cam palid.

Evander simte că i se urcă sângele la cap, are maxilarele atât de încleștate, încât se teme c-au să plesnească.

— Așa arăt eu de obicei.

Fiindcă sunt mereu bolnav, îi vine să urle. *Și e numai vina ta!*

Dar poate că ar fi bine să stea jos totuși, fiindcă vede cam prin ceață și stomacul i se strânge întruna. Dar nu înțelege.

Este de neconceput ca domnul Lennox-Hill să se fi întors la Hazelthorn de zile întregi și să nu fi venit să-l vadă.

Pe de altă parte, el nu e decât un orfan cu care și-au făcut pomană și de care îi leagă un sentiment de vinovăție.

— O să-l găesc pe bunicul tău și o să vorbesc cu el. Trebuie să fie o greșeală.

Evander pare suferind, dar Laurie îl privește, brusc, cu mult interes.

— Lasă! îi spune. Nu-i place să fie întrerupt. Stai aici cu mine.

Privirea lui ar putea la fel de bine să-l ținutiască pe Evander la perete.

Nu.

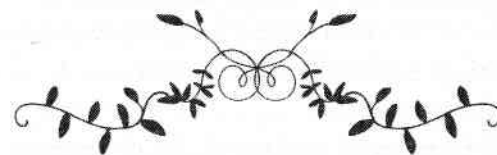
Asta nu trebuie să se întâmple niciodată.

Dintr-odată, Evander e din nou în grădină, prins în frunzele de laur și în spinii trandafirilor, și se dă cu un pas înapoi, o dată, de două ori, apoi se întoarce cu spatele și o ia la fugă spre adâncurile conacului.

Ura lui față de Laurie este imposibil de strunit, e sălbatică și amară ca pelinul și ar fi trebuit ca până acum să ajungă să nu-l mai intereseze deloc. Nu ar trebui să-l urmărească de la geam. Sau să jinduiască să audă măcar o frântură din vocea lui. Sau să se gândească la ochii lui ca albastrelele și la forma dulce a gurii lui ticăloase.

Evander încă mai simte gustul de sânge și pământ, și petale putrezite, simte și moartea care aproape că s-a vărsat precum cerneala.

Acum șapte ani, Laurence Lennox-Hill a încercat să-l ucidă în grădină, lângă trandafiri. Dar, cumva, Evander încă e obsedat de el.

DOI

Poate că îi este sortit să se simtă așa mereu: ca domnița rănită dintr-un basm, care fuge, împleticindu-se, de lup. Urăște chestia asta, urăște că asta e tot ce vād oamenii la el.

Fragil. Delicat. Se pierde cu firea.

După doar jumătate de minut de alergat orbește prin camere interconectate, pline de mobilă costisitoare, statui de marmură și covoare extravagant de groase, și-a dat seama că habar nu are unde e sera. Camera lui e doar un biet dinte cariat în monstruozitatea asta de conac și se pare că restul scheletului îi este complet necunoscut. Probabil că a hoinărit pe holurile astea când era copil, ținându-se după Laurie ca un cățeluș credincios, dar nu i se mai pare familiar nimic.

Fierbințeala îi pulsează în spatele ochilor, i se înroșesc obraji de rușine că-i dau lacrimile atât de ușor. Plămânii i se zbat ca niște molii tremurătoare, nu sunt obișnuiți cu atâta efort. De asta e mai bine să stea în întunericul comod al camerei lui, unde îi e locul.

Unde nu-și poate face rău singur.

Și nu-i poate face nici altcineva rău.

Câteva frunze rătăcite pe jos sunt singurul lucru care îl salvează. Zac abandonate pe un palier, iar când le ia urma, ajunge la un coridor îngust, cu un covor gros ca mușchiul. Fără ferestre. Mai mult pipăind, ajunge până în capăt, unde dă de o ușă cu vitralii, încrustată cu rubine opulente. Lumina de dincolo de ele este bolnăvicioasă și rece.